ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑ

Τεράστια μαλλιαρά αντιά

«Να ζήσεις, Μάλκολμ,
και χρόνια πολλά,
μεγάλος να γίνεις με άσπρα μαλλιά,
παντού να σκορπίζεις της γνώσης το φως
και όλοι να λένε να ένας σοφόοοοος!»

Λοιπόν, αυτή είναι συνήθως η στιγμή που το παιδί το οποίο έχει γενέθλια – και που σε αυτή την περίπτωση το λένε (όπως θα κατάλαβες μάλλον) Μάλκολμ – φυσάει τα κεριά της τούρτας του.

Όμως η οικογένεια Μπέιλι – αυτό ήταν το ονομα-

τεπώνυμό του, Μάλκολμ Μπέιλι – είχε μια παράδοση σύμφωνα με την οποία τραγουδούσαν το «Τραγούδι των γενεθλίων» *και* όταν έδιναν στα παιδιά τους τα δώρα για τα γενέθλιά τους. Οπότε τώρα δεν του τραγουδούσαν σε κάποιο πάρτι, ούτε υπήρχε τούρτα μπροστά. Ήταν μόνο η μαμά και ο μπαμπάς του Μάλκολμ (η Τζάκι και ο Στιούαρτ), ο παππούς του (ο Θίο), η έφηβη αδελφή του (η Λίμπι) και ο μικρός αδελφός του (ο Μπερτ), εκείνο το πρωινό των ενδέκατων γενεθλίων του, και στέκονταν όλοι σε κύκλο, στο σαλόνι, γύρω από ένα κουτί που ήταν τυλιγμένο με χαρτί περιτυλίγματος (το οποίο είχε πράγματι ζωγραφισμένα κεριά επάνω).

Ο Μάλκολμ περίμενε να τελειώσει το τραγούδι. Η αλήθεια είναι πως ήταν κάπως σπαστική παράδοση, γιατί αυτό που *ήθελε* ο Μάλκολμ ήταν να σκίσει το χαρτί περιτυλίγματος. Γιατί ήξερε ότι μέσα στο κουτί ήταν αυτό που ήθελε πάρα πάρα πολύ: ένα λάπτοπ.

Είχε δώσει ακριβείς πληροφορίες. Ένα FZY Apache 321. Οθόνη υψηλής ευκρίνειας. Επεξεργαστή με ταχύτη-

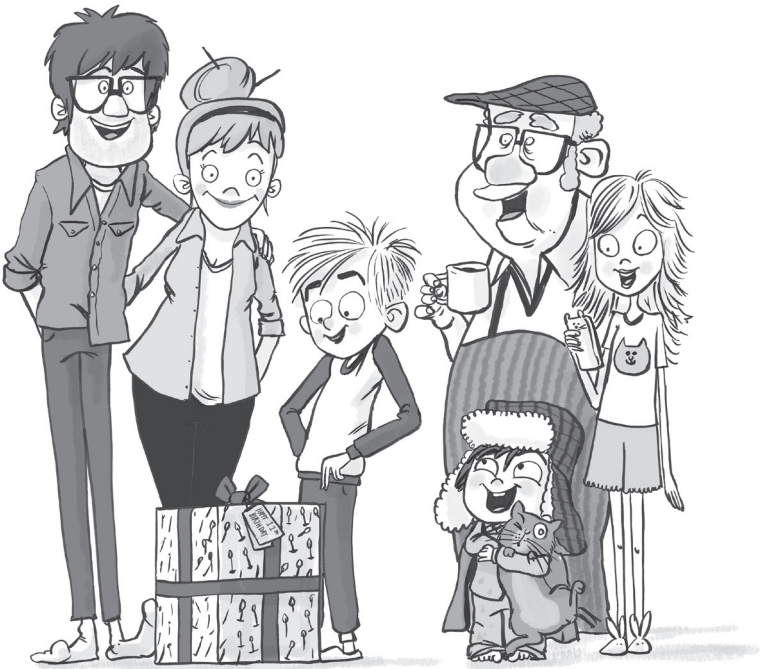

τα 4.0 GHz. Τετραπλά ηχεία νέας γενιάς Nahimic για εικονικό στερεοφωνικό ήχο. Το πιο γρήγορο, το πιο κουλ, το πιο άψογο λάπτοπ στον πλανήτη. Σχεδόν έβλεπε να το κρατάει, άγγιζε το πληκτρολόγιο με τις LED ενδεικτικές λυχνίες.

«...Να ζήσεις, Μάλκολμ,
και χρόνια πολλά!»

Χαμογέλασε στους υπόλοιπους της οικογένειας και έσκυψε να σηκώσει το δώρο του.

Επιτέλους, σκέφτηκε.

«*Και χρόνια πολλά!*»

Ο Μάλκολμ σηκώθηκε πάλι, μακριά από το δώρο του, χαμογελώντας ακόμα, αλλά με σφιγμένα δόντια. *Πόσες φορές το λένε κανονικά;* σκέφτηκε.

«*Και χρόνια πολλά!*»

«Τέλεια! Πολύ ωραία το είπατε, παιδιά! Μπράβο! Ευχαριστώ!» είπε ο Μάλκολμ και έσκυψε πάλι να πάρει το δώρο του.

«*Και χρόνια πολλάααα!*»

Οι φωνές της μαμάς του, του μπαμπά του, του παππού του, της αδελφής του και του αδελφού του συγχρονίστηκαν – εντυπωσιακά καλά, μάλιστα – στη λέξη *πολλά*, οπότε ο Μάλκολμ σκέφτηκε ότι επιτέλους το

τραγούδι μάλλον είχε τελειώσει. Επειδή δεν ήθελε να απογοητευτεί πάλι, περίμενε πέντε δευτερόλεπτα, σε περίπτωση που δεν είχε τελειώσει τελικά. Αλλά όλοι μόνο χαμογελούσαν πια. Μάλιστα η μαμά του κουνούσε το κεφάλι παροτρύνοντάς τον να ανοίξει το δώρο.

Τέλεια, σκέφτηκε ο Μάλκολμ. Και έσκισε το περιτύλιγμα.

Επιτέλους! Ο υπολογιστής που περίμενε! Με το αστραφτερό, λείο, μεταλλικό κάλυμμα! Με μία υπερ-ευαίσθητη επιφάνεια αφής! Με τα τεράστια, μαλλιαρά του αυτιά!

Ο Μάλκολμ συνοφρυώθηκε και ζάρωσε τα έντονα γαλανά του μάτια. *Τα τεράστια, μαλλιαρά του αυτιά...;* Δεν θυμόταν να είχε διαβάσει αυτό το χαρακτηριστικό για το λάπτοπ όταν χάζευε τις φωτογραφίες στο ΚουλΥπολογιστές.Net.

Αλλά προτού πάρει χαμπάρι τι γινόταν, οι υπόλοιποι έσκυψαν και έβαλαν τις μούρες τους πολύ πολύ κοντά,

για να δουν αυτό που αποκαλυπτόταν μέσα από το περιτύλιγμα.

Το οποίο δεν ήταν, τελικά, ένας υπολογιστής, ούτε ένα χάρτινο κουτί που περιείχε έναν υπολογιστή, αλλά... ένα κλουβί.

«Δεν είναι γλύκα;» είπε η μαμά.

«Κοίτα τη φατσούλα του!» είπε ο μπαμπάς.

«Αχού! Θέλω να τον χαϊδέψω», είπε η αδελφή του.

«Θέλω να τον φάω!» είπε ο μικρός του αδελφός.

«Μου θυμίζει τον Λόρδο Κίτσενερ!» είπε ο παππούς.

«Συγγνώμη», είπε ο Μάλκολμ. «Τι *είναι* αυτό;»

«Κοίτα να δεις, Μαλκ...» είπε η Τζάκι.

«Μαμά!»

«Συγγνώμη».

«Σου έχω *πει* να μη με λες έτσι, μαμά».

Στον Μάλκολμ δεν άρεσε να τον φωνάζουν Μαλκ. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί. Ίσως επειδή έκανε ομοιοκαταληξία με το ταλκ, και έτσι του ερχόταν στο μυαλό η

πούδρα ταλκ που είχε δει μια φορά τον παππού του να ρίχνει μέσα στο παντελόνι του.

«Συγγνώμη, Μ».

Έτσι τον φώναζε μερικές φορές η μαμά του αντί για Μαλκ, γιατί της άρεσε να δίνει υποκοριστικά και παρατσούκλια στα παιδιά της. Ο Μάλκολμ δεν είχε θέμα με το συγκεκριμένο.

«Είναι τσιντσιλά», συνέχισε η μαμά.

«Και όχι όποιο κι όποιο τσιντσιλά!» είπε ο Στιούαρτ. «Είναι Άνδειος Εριόμυς ο μαλλωτός!»

«Ορίστε;» είπε ο Μάλκολμ.

«Είναι η ράτσα του. Σημαίνει ότι είναι από τις Άνδεις, από τη Νότια Αμερική. Είναι τα καλύτερα ζωάκια! Γίνονται τέλεια κατοικίδια!!»

Ο Μάλκολμ κοίταξε προς τα κάτω το μικρό πλασματάκι. Ήταν κυρίως λευκό, με μικρές γκρι πιτσιλιές γύρω από τη μύτη του. Είχε στρόγγυλα, πεταχτά αυτιά και μια μεγάλη, φουντωτή ουρά. Στεκόταν στα πίσω του πόδια και τον κοίταζε με προσμονή.

Το τσιντσιλά είχε, όπως και ο Μάλκολμ, μεγάλα γαλανά μάτια. Αυτά τα γαλανά μάτια σαν να άνοιξαν ακόμη πιο πολύ όταν είδαν τον Μάλκολμ, λες και το ζωάκι είχε καταλάβει, ενστικτωδώς, ποιανού το κατοικίδιο θα γινόταν.

Ο Μάλκολμ κοίταξε κι αυτός το τσιντσιλά.

Ήταν μια ιδιαίτερη στιγμή. Μια στιγμή όπου αγόρι και τσιντσιλά, τσιντσιλά και αγόρι θα μπορούσαν να δεθούν πραγματικά.

Ο χρόνος διεστάλη όσο τα γαλανά μά-

τια συναντιόντουσαν με τα γαλανά μάτια μέσα από τα κάγκελα του μικρού κλουβιού.

Αλλά τότε ο Μάλκολμ έστρεψε το βλέμμα μακριά, κούνησε το κεφάλι και αποδοκίμασε το δώρο.

«Εντάξει... λοιπόν...» είπε. «Πού είναι... το Apache 321;!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΥΟ

700 γάτες, 800 σκύλους και πέντε καμηλοπαρδάλεις

«Το ποιο;» είπε ο μπαμπάς του Μάλκολμ.

«Το λάπτοπ που σας ζήτησα! Το έγραψα στη λίστα δώρων για τα γενέθλιά μου!!»

«Συγγνώμη, Μάλκολμ», είπε η μαμά του, «ποια λίστα δώρων;»

«Αυτή που κόλλησα στον τοίχο στην κουζίνα!»

«Α...» είπε η αδελφή του Μάλκολμ, η Λίμπι, με τη βαριεστημένη της φωνή, δηλαδή αυτή με την οποία μιλούσε συνήθως, εκτός αν έκανε γούτσου-γούτσου με τα

γλυκούλικα ζωάκια. «Νομίζω ότι η Τίκι την έσκισε πριν από μερικές μέρες. Όταν έπαιζε ότι και καλά τσακωνόταν με τον Τάκι...»

«Οι γάτες έσκισαν τη λίστα των δώρων μου; Και πού είναι τώρα;»

«Νομίζω ότι... την έφαγε ο Τσούι...;» είπε ο μπαμπάς.

«Ο σκύλος *έφαγε* τη λίστα των δώρων μου;»

«Ή ο σκύλος ή το χάμστερ».

«Ο Μάρβιν δεν θα την έτρωγε», είπε ο παππούς. «Θα ήταν ολέθριο για την πέψη του».

«Βασικά, νομίζω ότι πρέπει να έβαλα το χαρτί με τη λίστα των δώρων στο πάτωμα του κλουβιού του ιγκουάνα. Συγγνώμη, Μάλκ...ολμ», είπε η μαμά. «Μόνο που δεν κατάλαβα ότι ήταν η λίστα. Νόμιζα ότι ήταν απλώς τσαλακωμένα χαρτιά. Και ξέρεις πώς αρέσει στην Μπανάνα να τσαλακώνει χαρτάκια».

«Μα...» είπε ο Μάλκολμ, που γινόταν όλο και πιο έξαλλος «...*έχουμε* ήδη πολλά ζώα! Έχουμε δύο γάτες, έναν σκύλο, ένα χάμστερ και ένα ιγκουάνα. *Οι περισ-*

σότεροι άνθρωποι θα έλεγαν ότι είναι αρκετά κατοικίδια».

«Μ!» είπε η Τζάκι. «Ποτέ τα κατοικίδια δεν είναι αρκετά».

«Ακριβώς! Συμφωνώ!» είπε ο Στιούαρτ.

«Ναι. YOLO», είπε η Λίμπι, που χρησιμοποιούσε συχνά τέτοια ακρωνύμια.

«Ναι, βέβαια!» είπε ο παππούς.

«Θέλω να το φάω!» είπε ο Μπερτ.

Ακόμη και το τσιντσιλά ήταν σαν να κουνούσε το κεφαλάκι του, τα τεράστια αυτιά του πήγαιναν πάνω κάτω και κοίταζε τον Μάλκολμ απορημένο μέσα από το ολοκαίνουριο κλουβί του, που στο πλάι είχε στερεωμένο ένα μπουκάλι με νερό, και μέσα μια ρόδα και έναν καθρέφτη.

«Εντάξει», είπε ο Μάλκολμ. «Ας δούμε λίγο αυτό το θέμα. Τα κατοικίδια δεν είναι ποτέ αρκετά. Λοιπόν... αν είχαμε 700 γάτες και 800 σκύλους και πέντε – δεν ξέρω αν μπορούν να θεωρηθούν κατοικίδια, αλλά *εσύ*, μαμά, είμαι σίγουρος ότι θα έτρεχες σε κάποιο pet shop για να

τις πάρεις – καμηλοπαρδάλεις... τότε θα είχαμε αρκετά κατοικίδια;»

«Να σου πω», είπε ο Στιούαρτ. «Αν ήταν όλα εκπαιδευμένα».

«Δεν νομίζω ότι μπορούμε να έχουμε άμμο τόσο πολλή για τόσες γάτες και σκύλους, Στιούαρτ», είπε η Τζάκι. «Για να μην αναφέρω τις καμηλοπαρδάλεις».

Ο παππούς συνοφρυώθηκε.

«Δεν θα ήθελα να δω μια καμηλοπάρδαλη να χρησιμοποιεί την άμμο, όσο πολλή κι αν *ήταν*». Κούνησε το κεφάλι του. «Ο πισινός τους παραείναι μακριά από το έδαφος».

«ΑΑ»[1], είπε η Λίμπι.

«Καλά, σοβαρά τώρα;» είπε ο Μάλκολμ. «Συζητάμε τώρα τα υπέρ και τα κατά του αν είχαμε 700 γάτες, 800 σκύλους και πέντε καμηλοπαρδάλεις;»

Αυτή η ερώτηση όμως δεν απαντήθηκε ποτέ. Γιατί το

---

[1] Αλήθεια Αυτό. Εκτός από τα συνηθισμένα ακρωνύμια, η Λίμπι έφτιαχνε και δικά της.

τσιντσιλά – που αργότερα την ίδια μέρα θα βαφτιζόταν Τσίνι Ρέκον, από τον Στιούαρτ, από μια αστεία φράση που έλεγε στο σχολείο τη δεκαετία του 1970 – άρχισε να τρέχει πάνω στη ρόδα.

«ΟΜGΔΦ!»[1] είπε η Λίμπι και έσκυψε πάνω από το κλουβί. «Πόσο γλυκούλιιιιιιιιιιιιι!!»

«Κοιτάξτε τη μυτούλα του!» είπε ο Στιούαρτ.

«Και τα αξιολάτρευτα τεράστια αυτιά του!» είπε η Τζάκι.

«Βασικά δεν μοιάζει και πολύ με τον Λόρδο Κίτσενερ...» είπε ο παππούς.

«Θέλω να το φάω!» είπε ο Μπερτ.

Ο εντεκάχρονος Μάλκολμ κοίταξε για λίγο το τσιντσιλά να τρέχει πάνω στη ρόδα του. Το τσιντσιλά τον κοίταξε κι εκείνο, αλλά συνέχισε να τρέχει, σχεδόν σαν να ήθελε να εντυπωσιάσει τον Μάλκολμ.

«Κοίτα!» είπε η Τζάκι. «Σ' αγαπάει!»

---

[1] Oh My God Δύο Φορές.

Ο Μάλκολμ κοίταξε την οικογένειά του που λιγωνόταν και έλιωνε για το καινούριο κατοικίδιο. Ένα μέρος του εαυτού του ήθελε να συμμετέχει, να μπει στην ομαδική αγκαλιά γύρω από το κλουβί. Αλλά ένα άλλο μέρος του δεν μπορούσε.

«Ναι», είπε ο Μάλκολμ σιγανά. «Το θέμα είναι ότι εγώ δεν *το* αγαπάω...» Και για επιπλέον έμφαση (λίγο όπως κάνει ο *Εξολοθρευτής*, μία από τις αγαπημένες ταινίες του Μάλκολμ, όταν λέει *Hasta la vista*) το είπε πάλι, αλλά στα ισπανικά, μια γλώσσα που είχε μόλις αρχίσει να μαθαίνει στο σχολείο: *«Yo no lo amo»*.

Ως συνήθως, όταν προσπαθούσε να μιλήσει στην οικογένειά του για το πώς ένιωθε για τα ζώα, δεν καθόταν κανένας να τον ακούσει. Οπότε αναστέναξε και έφυγε, και διέσχισε τον διάδρομο για να πάει στο δωμάτιό του, όπου συνάντησε τις δύο γάτες της οικογένειας, την Τίκι και τον Τάκι, τον σκύλο τους τον Τσούι, το χάμστερ τους τον Μάρβιν και το ιγκουάνα τους, την Μπανάνα.

Κι όμως, κάποιος στο σαλόνι τον *είχε* ακούσει. Κά-

ποιος με τεράστια αυτιά· κάποιος που άκουγε ακόμη κι όταν τα λόγια λέγονταν σιγανά. Κάποιος που όταν ο Μάλκολμ είπε *«Yo no lo amo»* σταμάτησε να τρέχει στη ρόδα, κατέβηκε και πήγε και κάθισε στη γωνία του κλουβιού, φάτσα στον τοίχο.